

Universitätsbibliothek Paderborn

Homiliæ Qvadragesimales Reverendissimi D.ni P. F. Hieronymi Baptistæ De Lanvza Venerabilis memoriæ Episcopi Barbastrensis & Albarrazini, Ord. FF. Prædicatorum

Ex Hispanico idiomate in latinum perfectè fideliterq[ue] iuxta posteriorem omnium, nouamq[ue] editionem translatae, & ab innumeris cùm S. Scripturæ, tùm SS. Patrum typographicis erroribus emendatæ ... cum triplici Indice ...

Lanuza, Jerónimo Bautista de

Antverpiæ, 1649

§. 14. Medium efficacissimum obtinendi peccatorum remissionem, est calumniarum remissio.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-53012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-53012)

non timbo mala. Ne intellexeris hac verba dicta esse quo ad corpus, sed quo ad animam; sicut supra diximus: in illo enim Psalmo conuenit David mentem nostram ad spiritualia tollere, ne terrenis inhaerent. Nouimus (ait D. August.) docente nos D. Ioanne, animam viuere per charitatem, qua deficiente, moritur.

1. Ioan. Quis non diligit, manet in morte & nos scimus.

2. 3. Quoniam transiisti sumus de morte ad vitam, quoniam diligimus fratres, vnde D. August. Est amicitia dilectio, mors tua. Aduerte verb. quotiescuq; que aliquis in te confurgit, maledictis & opprobriis in te debacchatur, ad iniuriam irrogat vix tolerandam: duos contra te simul inimicos commoueri, visibilem vnum, qui corpori nocet, inuisibilem alterum, qui animam petat, vt eam perdat. Duos inimicos tibi constitue ante oculos, vnum apertum, alterum occultum, apertum hominem occultum diabolum. Visibilis impetit corpus, in mortem, vt occidat, vt famam, vt bona dissipet. Inuisibilis animam aggreditur, vt eam priuet charitate, bonis, meritis, salute.

1. V. Hunc, vt magis perniciosum plus debes timere; sic enim praemouit te Saluator: Nolite timere.

Matth. 10. 28. vos, qui cecidistis corpus, & amplius non habent, quod faciant. Hanc mortem sibi modo formidabat David, dum eum inimici persequuntur: timebat enim fieri posse, vt in ipsos iracundus insurgeret, frendens incandesceret, & immemor sui vltionem ab eis expeteret: hoc autem mihi (sic censebat) pergrauē adferret nocentium: dum enim eos in corpore interficio, animam mihi diabolus confodiet, odio & vindictae cupiditate. Hoc timore totis membris contremisco, ait David.

Memoriam nobis refricat David historiae Job, in quem multis machinis diabolus bellum mouit, sed omnium periculosissimum fuit, dum eum per propriam uxorem aggreditur, quam acriter incitauit, vt vicum variis criminationibus irritaret. Perpendit Origen. verba haec: Dixit illi uxor sua, quae bene conuenit illis: a Dixit serpens ad mulierem. Dixerunt, qui colloquebantur Euz, diabolus & serpens, sed principalis fuit diabolus. Hi duo locuti sunt Job mulier & Satan, & sic adiungit textus, secundum Septuaginta: Respicens in eam. Conuertit se Job ad illam: non dicit simpliciter, vidit illam, sed quod conuersus ad illam, responderit: licet eum eam oculis corporis videret; vidit pariter iuxta illam & Satan oculis mentis: & quod illa verbotum suorum aculeis corpus affigendum impeteret, Satan vero in animam spicula

contorqueret, per impatientiam condemnandam, impatientiam, inquam, contra Deum, qui eum, post tot exhibita obsequia plagis, miseris & vulneribus attriuerat: proinde eius reponit diabolus magis, quam uxorem tangebat, cum contestaretur, quas patiebatur calamitates, dona esse Dei, in suam vtilitatem sibi collata, sicut in eundem finem ei sanitatem & diuitias ipse contulerat. Si bona suscepimus de manu Dei, &c. Hunc praeter ceteris inimicum plus timuit Job, vtique qui ei maius posset adferre nocentium, hunc & David formidabat; mouerat enim, si bile commotus in aduersarios, illos aut laederet, aut occideret, sibi grauis damnum acquireret. inimicum quidem in corpore vexaret, sibi vero mortem animae inferret, tanto grauioris damni, quanto praevalet anima corpori: Formido mortis cecidit super me. Vide hanc materiam latius ductam in tractatibus nostris.

§. 14. Medium efficacissimum obtineri di peccatorum remissionem, est calunniarum reuulsio.

Transcamus vterius, belum hunc commo- lentes, & de eius innumeris & ineffabilibus fructibus gaudebimus, quos nobis Christus proponit, hac subiungens: Vt sitis filij patris vestri, qui in caelo est. Quid tibi perluades, quod ruinam tuam, mortem & infamiam appetat, dum tibi haec praecipit: Dilige inimicos & fratres Absit. Vitam tuam, honorem tuum, & salutem aeternam tibi desiderat, insuper vt filius sis Patris tui per diuinam gratiam, & heres aeternae vitae per gloriam. Omnia reddit facilia, etiam durissima quaque, spes praemij, commodi & lucti. Dilige inimicos vestros, & suprema quaque percipietis: quid haec? Eritis filij Patris vestri caelestis. Duo his comprehenduntur, quorum vnum quodque, bonum includit multo praestantius, quam lingua Angelica, nedum humana possit exponere. Fit homo filius Dei, per deo ineffabilia dona supra naturam. Primum, per remissionem peccatorum. Secundum per infusionem gratiae, sicut docet D. Petrus. Dico igitur primo: quod per obedientiam eorum, quae tibi Deus praecipit, obtinebis incomprehensibile quoddam beneficium, remissionem scilicet peccatorum. O quantum hoc beneficium! sufficeret hoc vnicum (teste D. Chrysostomy) vt omnem deliniam difficultatem, licet multo foret illa grauior. Non solum facti difficultatem, charissimae cogitas, imo populi gratiam

gratias referre teneris, quod per beneficium inimico collatum, tanta possis obsequere, quod apud Deum feris tibi fiducia referentur, ut peccatorum tibi fiat obsequio.

In Enchiridionibus hanc profiteretur D. August. & ad eius declarationem duas statuit propositiones.

Prima: nullum quantumvis iustum esse sine peccatis, ob quæ potest & debet quotidie Dominum rogare.

Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

Matth. 6. 12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

12. Dimittite nobis debita nostra Unde doctrinam

benefacere his qui oderunt vos, eius procurare commodum, qui tuo litudet incommodo: quia ad hoc nihil aliud te mouebit, quam solus Deus: Nec enim ad hoc te mouet aut propria voluptas, aut natura: inclinatio, aut commodum, aut honor tuus, aut quies tua, sed vnica & pura Dei gloria.

Et hoc Christus in Evangelio clarius indicauit: Si amicum tuum diligis, fratres, & filios, Remissio aut benefactores: parum tibi Deus obligatur: inuicem quia ad hoc tua te pronocat natura, carnem tuam Deū tibi amare & sanguinem, & diligere te diligenter, deuincit salutantem resalutare, benefactoribus retribuere, ita agunt homines infideles, hæc Barbarorum virtus, peccatorum perfectio, quæ & belliarum opus quotidianum: ita ut, licet nullus esset Deus tibi hoc præcipiens, idipsum faceres. Digere vero inimicum, hoc nostro loquendi modo, deuincit Deum, cum sit ad eius solius gloriam, proinde opus est quod eum efficaciter in-

ligat, ut tibi & peccata dimittat, & gratiam largiatur, & illi iure dicere possis, ait D. August. a Reade quod promissisti: quia scis quod inf. a Ser. 39. scis. Lego D. Gregor. Nyssen. b. & D. August. de verbis explicantes orationem Dominicam quam Christus ad instantiam Apostolorum nobis composuit in fine. scis fuit doctissimus Magister, ut eam quotidie Pat. b. Lib. de tti nostro celesti præsentemus: Magnum nos orat. Do- bis in ea prelitit beneficium ait D. August. minica. Qui enim habens causam, & vult supplicare orat. Imperatori, querunt aliquem scholasticum iurispe. c. D. Av. ritum; à quo sibi preces componantur, ne forte si Trait. 7. aliter petierint, quam oportet, non solum non im- in Leann. petrent, quod petunt, sed & poenam pro beneficio Tom. 9. consequantur.

Optimè nouerant Apostoli gratia difficulte & magni momenti lite coram diuino tribunali nos angustari: est autem hæc de nostrorum remissione peccatorum; & nostra salutis, gratia, gloria & vitæ æternæ negotio: maxime aduoc. Ignorantes luitus, & quid nobis sit petendum, nescimus: sicut postmodum D. Paul. Nam quis Rom. 8. sciret, scire oportet, nescimus. Saepenumero, 26. petimus, id quod nobis non expedire nescimus; quinimo & ipsi Apostoli Iacobus & Ioannes, tam inconsideratam petitionem Christo obrulerunt, ut illam velut fatuam reiecerit. Nescis Matt. 20. tis quid petatis. Recurrunt ergo Apostoli, ad 22. Christum: Domine doce nos orare Cum ergo qua. D. Av. rarent supplicare Apostoli & non inuenirent quo Tom. 9. modo adirent Imperatori & Deum, dixerunt Chri- sto: Domine doce nos orare Hoc est lux speris nosser. ass. Ser. Dei, imo confessor, tempore nobis preter.

Conu-

Confessit Christus, & hanc eis & nobis orationis formulam composuit. Sic ergo orabitis: Pater noster qui es in caelis.

Hanc caelestem orationem explanat D. Gregor. Nyssen & vt pervenit ad illa verba: Dimittite nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Silit & ait: Quid hoc (supreme omnium Magister, non congruè videris nobis hanc formulam digessisse; nec conveniens apparet; vt rogum ego Dominum; Parce mihi Domine & dimittite quod tibi debeo, sicut dimittite debitoribus meis: primo etenim: quod Deo debeo, debitum est infinitum: (tale enim per peccatum mortale contrahitur) ad cuius solutionem, totum caelum, cum stellis suis, sol & luna; addo, & omnes Angeli, terra universa cum omnibus suis digitis, auro, argento, gemmis non sufficiunt. Debita seu iniuriae, pro quibus mihi debitores mei adstringuntur, res flocci sunt, abiecto facta vermiculo. Qua igitur ratione dixerit: Dimittite mihi, quas in te commisi, offensas, cum & ego meas dimittam, mihi illatas? Num esset consequens si ego tibi mille ducatos abstulisset, dicerem: Dimittite mihi Domine, debitum, sicut & ego tali dimitto, qui mihi stipulam abstulit? Vt etiam, ubi hoc repetitis, vt ego actiones meas Deo in regulam & mensuram proponam, secundum quam ipsi sit agendum? Quod dicat, vt simus perfecti, & imitemur patrem nostrum, nihil eo melius, & iustius: Verumtamen, quod dicamus, vt Deus nos imitetur, & ipse faciat, sicut & nos: inuersum videtur. Nihilominus, uoveris hanc esse congruentissimam orationem, ab ipsa diuina sapientia compositam. Et omnis alii subtilioribus rationibus D. Gregor. Nyssen, quas plenius retulimus. Hoc assero omnium supremum Magistrum voluisse nobis significare, nihil efficacius posse à te proponi, quo Deum, vt tibi peccata dimittat, permoueas, quam tibi persuadere, vt ob eius amorem peccata dimittas in te peccantibus, & his qui te oderunt, beneficias, quia quanto te minus ille denincit, tanto se Deus pluris tibi deninctum esse proficitur. Hæc eius est misericordia, ait D. Basil. Te fecit esse medicum tuipsum; quâ mensurâ mensus fueris, mensurabitur & tibi &c.

II. Optima precandi formula.

Tract. 5. nu. 118. & seqq.

D. BAS. Ho. 29. de penit. Tom. 1.

§. 15. Oratio iuaueritati innitatur, & Christum audi: Quodcumque supererogaueris: & hoc quod D. Paulus Philemoni scribit.

Hoc supposito, ait D. August. attende, quas Deo proponis preces, & iuris regulam, quod, quicumque à suo superiore rem quamlibet petierit, ratione falsa allegata, irrita sit eius rescriptum, irrita gratia, concessio irrita, & nullius efficacia; quia gratia temper intelligitur concessa: Si preces veritate nitantur, iuris enim forensis est, ut qui in precibus mentis fuerit, non illi proficiat, quod impetrauerit: Statum caelestis iuris per totum, vt preces nostras, quibus peccatorum nostrorum supplicamus, iustitiam, in eo fundentur, vt dicamus, nos dimittite debitoribus nostris, & ignoscere ut quibus calumniati fuerint. Dimittite nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus debitoribus nostris. Et erat doctrina hæc conformis pandectis iuris diuini. Docuit Dominus de libro iuris caelestis, docuit quemodo orareni. & in ipso, quod docuit postquam conditionem. Dimittite nobis debita nostra, sicut & nos dimittimus &c. Hoc statum iuris diuini digessimus: quod eo modo Deus tecum agat, quo tu cum proximo egeris. Iure nos ait D. August. Papa, Imperator, Rex; homines sunt deceptionibus obnoxij, quibus facile possis imponere; pioinde quando tuos, supplices libellos offers Pontifici, narrans: Cum tale beneficium, seu præbenda sit vestrorum antecessorum donatio: vel vacet, eo quod tempore legitimo non sit ei promissum: dum subscribit petitioni vestra, sic ordinat: si preces vestrae veritate non nitantur; talis gratia, nulla sit. Noniget Deus hæc concedendi formulâ: omnia enim nouit, an videlicet preces tuas nitantur mendaciis. quocirca antequam accesseris, verifica illas, sit fundamentum verum: si enim verum non sit, tuam tecum defers responsionem, te non metiri talem gratiam: mendax enim est fundamentum.

Hoc Christus indicauit, dum nobis inuouat, antequam Deo preces nostras offeramus, quas ipse, vt Aduocatus noster, composuit, conditionem verificaremur, quam adiecit: Cum stabis ad orandum, dimittite &c. Hoc est opus pure factum intuitu ipsius Dei, & id sibi ipse soluendum assumit. Optime hæc quadrat, meo iudicio: quod narrat D. Luc. Docuit Christus Legidorem, quod esset mandatum magnum in lege, scilicet